

Cadeautjes

Als iemand mij vraagt wat ik doe voor de kost zeg ik steevast 'ik ben muzikjournalist'. Daar is geen letter van gelogen. Begonnen in de muziek en de journalistiek min of meer per ongeluk ingerold, voel ik me wél bij deze bekentenis. Rijk ben ik er tot nu toe niet van geworden, het is sappelen als freelancer, maar dit is nou eenmaal waar ik goed in ben. Bij tijd en wijle heb ik genoeg van dat gesappel en doe ik er iets naast. Zo werkte ik een aantal jaren als receptioniste bij een Eindhovens verzorgingshuis.

Dat was aardig om te doen. Midden in de hal achter een ronde balie gezeten was ik het middelpunt van het huis, vraagbaak voor bewoner en personeel, voor bezoeker en taxichauffeur, praatpaal voor iedereen die even wat kwijt moest. Dat laatste varieerde van kamersleutels tot maaltijdlijsten, van zelfgemaakte bonbons tot verse roddels, van rode rozen (echt waar) tot Gloria Vanderbilt-parfum. De parfum kreeg ik van meneer van Schie, een krasse zeventiger die in een opgevoerde scootmobiel door de gangen scheurde en een diepe, onvoorwaardelijke liefde voor mij had opgevat. Het was aandoenlijk, maar vooral lastig. Zeker op den duur. Het begon met een klein cadeautje, maar na een tijdje stond het bureau in het kantoortje zo vol met roze Gloria-dozen dat ik nauwelijks nog bij de printer kon.

Meneer van Schie had een stem om cokes mee te kloppen. Op een middag nam hij in volle vaart de bocht naar de balie en parkeerde zijn scootmobiel met gierende remmen pal voor mijn neus. 'Welke maat heb jij van boven', kraste hij goed hoorbaar. Gesprekken verstomden en diverse oude hoofden draaiden mijn kant op. Blikken zakten af naar mijn boezem. 'Hoe bedoelt u', vroeg ik verbaasd. 'Ik wou een lingersetje voor je kopen', riep hij enthousiast, alsof dat de gewoonste zaak van de wereld was. Ik had natuurlijk moeten zeggen dat hier ab-so-luut geen sprake van kon zijn, maar verbluft als ik was vroeg ik 'o, waar dan?' 'Bij Hunkemöller', brulde meneer van Schie vol vervoering door de hal. Doodse stilte. 'Wat zegt-ie die ouwe gek', hoorde ik mevrouw Gerrits aan haar buurvrouw vragen.

Kort daarna hield de cadeautjesstroom op. Een verzorgster heeft meneer van Schie te kennen gegeven dat hij dat echt niet meer moest doen.

Hoe ongemakkelijk het ook was, ik had met hem te doen. Van alle rechten die hij had kon hij er nog maar weinig gebruiken. Zelfs cadeautjes mocht hij niet meer geven.

Marjolijn Sengers, 31 juli 2016